

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 67 Pž-878/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Šabarić Zovko, predsjednice vijeća, Davora Pustijanca, suca izvjestitelja i Nevenke Baran, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa ADRIA stambena zadruga Rijeka, OIB 25447388817, Ulica A. Barca 3 D, kojeg zastupa punomoćnik Ladislav Radoslović, odvjetnik iz Rijeke, Lj. Matešića 15, protiv tuženika MILJENKA BABIĆA, OIB 77670399856, iz Rijeke, Ulica Tina Ujevića 50, kojeg zastupa punomoćnik Nikola Sabljar, odvjetnik iz Rijeke, Agatićeva 6, radi isplate po protutužbi 800.000,00 kn i kunske protuvrijednosti 93.007,73 EUR, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-262/2016-113 od 31. listopada 2019., u sjednici vijeća održanoj 23. veljače 2021.

presudio je

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-262/2016-113 od 31. listopada 2019. u točki I. i II. njene izreke.

riješio je

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-262/2016-113 od 31. listopada 2019. u točki I. i II. njegove izreke.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-262/2016-113 od 31. listopada 2019. odbijen je protutužbeni zahtjev tuženika kojim zahtijeva da mu tužitelj isplati 800.000,00 kn na ime naknade nužnih i korisnih troškova učinjenih na nekretnini u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Rijeci označene kao stan br. 1/5 - trosobni stan sa dnevnim boravkom, blagovaonicom i potkrovljem koji se nalazi na drugom katu i potkrovlju ulaza 1, ulica Tina Ujevića 50, orijentacija jugoistok-sjeveroistok, sastoji se od dnevnog boravka, sobe, blagovaonice, hodnika, WC-a, kupaonice, loggie - balkona, hodnika, potkrovlja 1 i drvarnice u ukupnoj površini od 166,48 m², što u odnosu na cijelu zgradu iznosi 1143/10 000 dijela, koji se stan nalazi u zgradi sagrađenoj na k.č.br. 2071/4 i upisan je u poduložak 2, z.k.ul. br. 3794 k.o. Srdoči, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na

taj iznos teku od presuđenja pa do isplate po stopi od 14% godišnje (točka I. izreke), naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka od 79.255,00 kn (točka II. izreke) i odbijen je tužiteljev zahtjev za nadoknadu parničnih troškova u dijelu od 45.827,50 kn (točka III. izreke).

Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-262/2016-113 od 31. listopada 2019. odbačena je protutužba tuženika u dijelu kojim zahtijeva da mu tužitelj na teret stečajne mase isplati 91.154,97 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja zajedno sa zakonskim kamatama koje po stopi propisanoj zakonom na taj iznos teku od 1. siječnja 1999. do isplate (točka I. izreke) i odbačena je protutužba u dijelu kojim tuženik zahtijeva da mu tužitelj na teret stečajne mase isplati 1.852,76 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja zajedno sa zakonskim kamatama koje po stopi propisanoj zakonom na taj iznos teku od 1. siječnja 1999. do isplate.

Protiv ove presude i rješenja žalbu je podnio tuženik, a u smislu odredbe članka 365. stavka 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 70/19) uzeto je da presudu pobija u dijelu u kojem nije uspio u sporu (točka I. i II. izreke). Presudu i rješenje pobija zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Predlaže da ovaj sud ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, a potražuje i naknadu troška sastava žalbe u iznosu od ukupno 12.300,00 kn.

Odgovor na žalbu podnio je tužitelj predlažući da ovaj sud odbaci žalbu kao nepravodobnu, odnosno, odbije u cijelosti.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši presudu u pobijanom dijelu i rješenje na temelju članka 365. stavaka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 70/19) u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da su prvostupanjska presuda u pobijanom dijelu i rješenje pravilni i na zakonu osnovani.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tuženikov protutužbeni zahtjev za isplatu nužnih i korisnih troškova koje je tuženik imao kao posjednik nekretnine koju mora vratiti tužitelju u iznosu od 800.000,00 kn, kao i zahtjev za isplatu 91.154,97 EUR po osnovi isplate kupoprodajne cijene koja je uplaćena po ugovoru o prodaji i iznosa od 1.852,76 EUR na temelju plaćanja po pravnoj osnovi koja se nije ostvarila.

U obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud je utvrdio da je prvostupanjskom presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-1770/2010-22 od 15. prosinca 2011. godine odlučeno da je tuženik Miljenko Babić dužan predati tužitelju Stečajnoj masi Adria, stambena zadruga, u posjed, slobodan od osoba i stvari predmetnu nekretninu. Osim toga, utvrđeno je da je da je ugovorni odnos između Stambene zadruge Adria Rijeka, u stečaju i društva Enmont d.o.o. Rijeka u vezi s ugovorom broj 14-5/98 od 8. rujna 1998. prestao postojati raskidom i da je tuženik Enmont d.o.o. bio dužan predati tužitelju Stambenoj

zadruzi Adria predmetnu nekretninu slobodnu od osoba i stvari, da se tuženik nalazi u posjedu predmetnog stana i da je tuženik aktivno, a tužitelj pasivno legitimiran za postavljanje zahtjeva za povrat ulaganja. Prvostupanjski sud je utvrdio kako je do 10. travnja 2001. društvo Enmont d.o.o. imalo status poštenog posjednika predmetnog stana, a saznanjem za tužbu u predmetu Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-178/2006 od 10. travnja 2001. poštenje tog društva je prestalo. Nadalje je utvrđeno i ulaganje u uređenje predmetnog stana i to instalacijskih radova, gips-kartonskih radova, nabavka keramike i ugradnja u dvije kupaonice te ugradnja stolarije, kao i izvođenje elektroinstalaterskih radova. Međutim, prvostupanjski sud je odbio protutužbeni zahtjev za povrat ulaganja ocijenivši kako nije mogao sa sigurnošću utvrditi visinu ulaganja prema dostavljenom popisu, jer je tuženik prvo predložio, a onda odustao od izvođenja dokaza građevinskim vještačenjem, a dostavljeni nalaz Ivana Vučemila prvostupanjski sud je cijenio kao privatnu ispravu. Također je ocijenio i da ta isprava nije vjerodostojna jer se u različito vrijeme davanja procjena navode isti iznosi u pogledu vrijednosti radova što stvara sumnju u pravilnost zaključaka, a činjenice koje se iznose u toj ispravi nisu iznesene prema preciziranoj zadaći koju je sud odredio određujući dokaz vještačenjem (od kojeg dokaza je tuženik odustao) i to da vještak provjeri na licu mjesta izvođenje opsega radova specificiranih prema tuženikovom popisu i da iskaže procjenu vrijednosti radova prema cijenama u vrijeme procjene na način da iskaže vrijednost radova koji predstavljaju nužne i korisne troškove izvedene do 10. travnja 2001., a da od 10. travnja 2001. godine pa nadalje iskaže vrijednost nužnih troškova i to samo onih koji bi bili nužni i vlasniku. Zbog toga je primjenom odredbe članka 221.a Zakona o parničnom postupku ocijenio nedokazanom činjenicu ulaganja u iznosu od 800.000,00 kn i odbio protutužbeni zahtjev u tom dijelu kao neosnovan. Protutužbeni zahtjev za isplatu 93.007,73 EUR prvostupanjski sud je odbacio kao nedopušten je je istu tražbinu tuženik istaknuo radi prebijanja u predmetu Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-1818/10 i u kojem je utvrđeno da ta tražbina ne postoji. Za preostalu razliku od 1.852,76 EUR prvostupanjski sud je utvrdio kako se radi o tražbini koju tuženik nije prijavio u stečajnom postupku nad tužiteljem i taj dio protutužbenog zahtjeva je odbacio kao neosnovan.

Tuženik u žalbi u bitnome navodi da je sud obavio uvid u isprave koje je tuženik dostavio u spis na okolnost ulaganja, te je na temelju tih isprava sud mogao utvrditi, da je tuženik, tj. njegov pravni prednik izvršio određena ulaganja u predmetni stan, kao i točnu visinu koju je tuženik, odnosno, njegov pravni prednik platio za te radove, a osim isprava o tome su iskazivali i svjedoci – izvođači radova, koji su potvrdili okolnost tuženikovih ulaganja, te djelomično i visinu tih ulaganja u nekretninu tužitelja. Oспорava ocjenu prvostupanjskog suda da nije mogao provjeriti je li tuženik doista obavio ulaganja bez da je proveo očevid i uz neposredno opažanje suda, jer ni takvim opažanjem sud ne bi mogao utvrditi, odnosno, provjeriti je li tuženik doista obavio sve radove budući da to nije moguće vidjeti pregledom stana. Za takva utvrđenja sud nema ni stručna znanja zbog čega je i odredio da se provede vještačenje po vještaku građevinske struke. Ističe da je stalni sudski vještak izradio pisani nalaz i mišljenje koji je tuženik dostavio u spis, pa je pogrešno utvrđenje da se radilo o privatnom nalazu i mišljenju, a osim toga radi se o istoj osobi koju je odredio i prvostupanjski sud za provođenje vještačenja rješenjem od 28. svibnja 2018. te je sud nejasnoće koje je utvrdio u pisanom nalazu i mišljenju mogao otkloniti na način kako to propisuju odredbe o vještačenju i imao je instrumente i načina da sasluša vještaka i otkloni eventualne nejasnoće, pa makar i kao svjedoka.

Tužitelj u odgovoru na žalbu u bitnome navodi da žalba nije pravodobna. U odnosu na dokaz građevinskim vještačenjem tužitelj navodi da je tuženik je prije određenog sudskog očevida, zatražio od vještaka kojemu je sud povjerio vještačenje, da bez prisutnosti suda i tužitelja provede vještačenje i izradi nalaz, pa je tuženik i prije datuma određenog za očevid, dostavio sudu već izrađen nalaz te se očito radi o privatno naručenom nalazu, pa je tuženik svjestan zloupotrebe odustao od dokaznog prijedloga za graditeljskim vještačenjem i zatražio povrat uplaćenog predujma za troškove vještačenja. Ističe i da ulaganja u predmetni stan nije učinio tuženik, nego društvo Enmont d.o.o. Rijeka i tuženik nije njegov pravni sljednik, a ni tuženik ni to društvo nisu prijavili potraživanje u stečajnom postupku nad tužiteljem te je nastupila i zastara.

Odredbom članka 250. Zakona o parničnom postupku propisano je da će sud izvesti dokaz vještačenjem kad je radi utvrđivanja ili razjašnjenja kakve činjenice potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže. I tuženik u žalbi navodi kako je prvostupanjski sud odredio izvođenje dokaza vještačenjem, jer sam ne raspolaže potrebnim znanjima (te zbog toga očevidom ne bi mogao ništa utvrditi).

U okolnostima, u kojima je prvostupanjski sud ocijenio (a to smatra i žalitelj) kako sud ne raspolaže potrebnim znanjima da bi utvrdio jesu li na predmetnoj nekretnini izvedeni radovi, kao i radi li se o nužnim (oni troškovi bez kojih bi stvar potpuno ili djelomično propala) i korisnim troškovima nekretnine (kojima se povećava vrijednost nekretnine prema objektivnom, tržišnom kriteriju), bilo je potrebno izvesti dokaz vještačenjem radi utvrđenja odlučnih činjenica. Zbog toga, neosnovano u žalbi tuženik navodi kako je prvostupanjski sud mogao sam, na temelju privijenih isprava utvrditi vrijednost tuženikovih ulaganja i to bez provođenja očevida. Osobito u odnosu na činjenicu jesu li radovi (npr. keramičarski, stolarski, gips-kartonski radovi i drugi) uopće izvedeni i prema shvaćanju ovog suda, svhrsishodno je bilo izvesti dokaz neposrednim opažanjem (članak 227. stavak 1. Zakona o parničnom postupku), pa i uz sudjelovanje vještaka (članak 227. stavak 2. Zakona o parničnom postupku i članak 290. stavak 3. Zakona o parničnom postupku).

Također, nalaz i mišljenje koje je sudski vještak Ivan Vučemil izradio i koje je tuženik privio predmetnom spisu, nisu sastavljeni na način propisan zakonskim odredbama i pravilno je prvostupanjski sud takvu ispravu ocijenio kao nalaz i mišljenje vještaka kojeg je tuženik privatno angažirao, a i sam Ivan Vučemil je istaknuo da je nalaz i mišljenje izradio na temelju tuženikove privatne narudžbe (str. 533. spisa). Prvostupanjski sud je na to i upozorio tuženika na ročištu za glavnu raspravu održanom 9. listopada 2018. (str. 351. spisa) i 18. rujna 2019. (str. 538. spisa). Nadalje, tuženik je odustao od dokaznog prijedloga za izvođenje dokaza vještačenjem i zatražio povrat uplaćenog predujma podneskom od 16. travnja 2019. (str. 532. spisa), a sud dokaze u pravilu nije ovlašten izvoditi po službenoj dužnosti (članak 7. stavak 2. Zakona o parničnom postupku). I dokaznu snagu privijenog vještačkog nalaza i mišljenja prvostupanjski sud je pravilno ocijenio, a suprotno žalbenim navodima, nedostatke i nejasnoće tog nalaza nije moguće otkloniti usmeno na rasprava u skladu s člankom 260. stavkom 1. Zakona o parničnom postupku, jer dokaz vještačenjem nije ni izveden. Također, Ivan Vučemil nesporno nije svjedočio izvođenju predmetnih radova da bi o takvim činjenicama mogao dati iskaz u svojstvu svjedoka, a suprotno žalbenim navodima nejasnoće u procjeni radova i vrijednosti nije moguće otkloniti saslušanjem vještaka u svojstvu svjedoka, osobito kad je vještačenje, kao odgovarajući dokaz, moguće provesti na način propisan zakonskim odredbama.

Osim toga, prema tuženikovim tvrdnjama, društvo Enmont d.o.o. Rijeka je ulaganja u predmetnu nekretninu obavilo u razdoblju od 1999. do 2001. godine, a ugovorni odnos tog društva s tužiteljem je prestao na temelju izjave o raskidu 28. prosinca 2000.

Slijedom navedenog, ovaj sud prihvaća ocjenu prvostupanjskog suda kako tuženik nije dokazao koje je sve radove izvodilo društvo Enmont d.o.o. Rijeka u vrijeme dok je bilo poštenu posjednik, a koje nakon toga, koji radovi eventualno predstavljaju nužne troškove, a koji korisne i koja je vrijednost povećanja vrijednosti nekretnine prema tržišnom kriteriju zbog tih radova (u skladu s odredbama članka 164. i 165. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima - „Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12 i 152/14), što je jedino bilo moguće utvrditi izvođenjem dokaza vještačenjem koji dokaz nije proveden te je pravilnom primjenom pravila o teretu dokazivanja iz članka 219. i članka 221.a Zakona o parničnom postupku odbio protutužbeni zahtjev kao neosnovan.

Isto tako, odluka prvostupanjskog suda o parničnom trošku je pravilna, obrazložena i u skladu s odredbama članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku i odredbama Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95 i 57/96, 137/02 i 26/03 – pročišćeni tekst), a tuženik u žalbi posebno ni ne iznosi razloge zbog kojih osporava odluku o parničnom trošku sadržanu u pobijanoj presudi.

Slijedom iznesenog, navodima žalbe tuženik nije doveo u sumnju zakonitost i pravilnost pobijane odluke, pa je valjalo na temelju odredbe članka 368. stavka 1. Zakona o parničnom postupku, presudom odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Tuženik je podnio i žalbu protiv rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-262/2016-113 od 31. listopada 2019. ne ističući posebne razloge zbog kojih osporava to rješenje u dijelu u kojem je odbačena protutužba.

Zbog toga je navedeno rješenje ispitano u točki I. i II. njegove izreke (u dijelu u kojem je protutužba odbačena) u okviru razloga na koje sud pazi po službenoj dužnosti te je utvrđeno da u tom dijelu prvostupanjski sud nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku. Također, ako je u presudi odlučeno o potraživanju koje je tuženik istakao prigovorom radi prebijanja, odluka o postojanju ili nepostojanju toga potraživanja postaje pravomoćna (članak 333. stavak 3. Zakona o parničnom postupku), pa je pravomoćno protutužba odbačena u dijelu u kojem je već odlučeno u drugom predmetu u povodu tuženikovog istaknutog prigovora radi prebijanja. Osim toga, stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine prema dužniku ostvarivati samo u stečajnom postupku (članak 96. Stečajnog zakona - „Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13), pa je pravilno odbačena protutužba u dijelu koji ne predstavlja tražbinu po osnovi prava posjednika na naknadu troškova u kojem dijelu se radi o tražbini za povrat neosnovanog obogaćenja stečajne mase i ostale obveze stečajne mase (članak 87. stavak 1. točka 4. Stečajnog zakona).

Stoga je primjenom odredbe članka 380. točke 2. Zakona o parničnom postupku riješeno kao u izreci ovog rješenja.

Zagreb, 23. veljače 2021.

Predsjednica vijeća
Branka Šabarić Zovko

Dokument je elektronički potpisan:

BRANKA ŠABARIĆ
ZOVKO

Vrijeme potpisivanja:

24-03-2021
10:04:02

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333438333636353139
L=ZAGREB
S=ŠABARIĆ ZOVKO
G=BRANKA
CN=BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO

Broj zapisa: **eb2f7-e2e6d**

Kontrolni broj: **01376-3c142-5e532**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Rijeci

Potvrda o preuzimanju elektroničkog sudskog pismena

U siguran elektronički poštanski pretinac primatelja **Ladislav Radoslović, odvjetnik**, dana **12.04.2021.** su poslana sljedeća pismena iz predmeta **P-262/2016**:

- podnesak vrste **Presuda - odbijena žalba - potvrđena presuda 1. st.** i oznake **P-262/2016-130**

Potvrđuje se da je primatelj dana **21.04.2021.** preuzeo navedena pismena.